

Sygn. akt II CZ 57/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi A. N.

przy uczestnictwie H. L., U. N., C. J., W. L., P. L., H. S., Z. B., E. K., B. M., M. M. i
M. M.1

o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej

postanowieniem Sądu Rejonowego w Zgierzu

z dnia 15 września 2009r., sygn. akt I Ns 1498/08,

oraz z wniosku A. N. i U. N.

przy uczestnictwie H. L., C. J., W. L., P. L., H. S., Z. B., E. K., B. M., M. M. i M. M.1

o zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 września 2015 r.,

zażalenia uczestnika postępowania H. L.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt III Ca 535/14,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 listopada 2014 r. Sąd Okręgowy w Łodzi odrzucił apelację H.L. od postanowienia Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 11 października 2013 r., sygn. I Ns 485/10, wskazując, że uczestnik, mimo prawidłowo doręzonego wezwania, nie usunął braków formalnych apelacji to jest nie złożył dziesięciu odpisów apelacji. Wykonując wezwanie złożył bowiem dziesięć egzemplarzy pisma, które nie stanowiło odwzorowania złożonej apelacji, nie mogło być zatem poczytane za odpis. Różnice dotyczyły wniosków apelacji i argumentacji ujętej w jej uzasadnieniu a nadto inna osoba złożyła pod tak sporządzonym dokumentem podpis. Takie wykonanie zarządzenia prowadziło do wniosku, że uczestnik nie usunął wskazanego braku apelacji, co uzasadniało jej odrzucenie (art. 370 i art. 373 k.p.c.).

W zażaleniu na to postanowienie uczestnik zarzucił naruszenia art. 373 k.p.c. przez niewezwanie go przez Sąd drugiej instancji do usunięcia stwierdzonego przez ten Sąd braku apelacji i w związku z tym domagał się „zmiany zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji celem przeprowadzenia postępowania odwoławczego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Wykonując wezwanie sądu pierwszej instancji o usunięcie braku apelacji przez złożenie dziesięciu jej odpisów, skarżący złożył dziesięć egzemplarzy pisma, które formą i treścią w istotny sposób odbiegało od złożonej uprzednio apelacji. Mimo takiego stanu rzeczy, Sąd pierwszej instancji przedstawił akta sprawy wraz z apelacją uczestnika Sądowi Okręgowemu i ten Sąd, zaskarżonym postanowieniem, odrzucił apelację wskazując, że stwierdzony jej brak w postaci niezłożenia wymaganej liczby odpisów nie został w sposób prawidłowy usunięty. Tych ustaleń i oceny Sądu, że pismo złożone w wykonaniu wezwania do usunięcia braku apelacji nie odpowiadało formą i treścią oryginałowi apelacji skarżący nie kwestionuje, co już jest wystarczającą podstawą do oddalenia zażalenia. Przez odpis pisma procesowego a takim jest wszak apelacja, rozumie się kolejny jego egzemplarz, który jest zgodny z oryginałem wnoszonym do sądu. Złożenie odpisów, które nie odpowiadają oryginałowi oznacza naruszenie art. 128

w związku z art. 368 § 1 (in principio) k.p.c. i w konsekwencji uzasadnia odrzucenie apelacji.

Zgodnie z art. 370 k.p.c. apelację winien był odrzucić Sąd pierwszej instancji stwierdziwszy, że skarżący nie wykonał w sposób prawidłowy wezwania do usunięcia wskazanego braku apelacji. Powołany przez skarżącego przepis art. 373 k.p.c. wprost stanowi o odrzuceniu apelacji przez sąd drugiej instancji wówczas gdy podlegała ona odrzuceniu przez sąd pierwszej instancji. Wynikający zaś z tego przepisu obowiązek sądu drugiej instancji wezwania strony do usunięcia braków apelacji dotyczy tylko tych braków, których sąd pierwszej instancji nie dostrzegł w związku z czym nie wezwał jej do ich usunięcia. Taka sytuacja w sprawie miejsca nie miała.

W świetle powyższego należało orzec jak w sentencji (art. 398¹⁴ w związku z art 398²¹ w związku z art. 397 § 2 k.p.c.).